

ἀπόστασιν βημάτων ἀκούονται ὑλακαὶ κυγὸς καὶ αἰφνιδίως προβάλλουσιν ἔμπροσθεν ἡμῶν αἰμορραϊκὰ ποιμένων Ἀλθανῶν, ἀγόντων ποιμνιον προβάτων ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας, ἥκιστα παρήγοροι καὶ ἐνθαρρυντικαὶ μορφαὶ τῶντι. Παρέρχονται σιωπηλοὶ, κατέχοντες τοὺς κύνας παρ' ἑαυτοῖς. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ σᾶς βλάψωσι, δὲν θὰ ἐνεπιστεύοντο τὸ ἔργον εἰς τοὺς κύνας μόνον. Μετὰ τοὺς ποιμένας, περὶ τῶν ὁποίων ὀθωμανὸς τις ἐν Γαβρόβφ εἶπεν: «ἐμπιστεύομαι τὰ πρόβατά μου εἰς αὐτοὺς — εἰς αὐτὸν ἀνήκε πράγματι τὸ ποιμνιον ἐκεῖνο — ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύομαι τὸν ἑαυτὸν μου εἶνε τόσο πιστοί, ἀλλὰ καὶ τόσο ἄπιστοι.» — ἔρχονται οἱ μετανάσται. Πρὸς τὸ πέρας τῆς ὀμιχλώδους ζώνης καὶ εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ ὄρους ἀναφαίνονται διὰ τῆς ἀραιᾶς ἤδη ὀμίχλης νέαι σκιαί. Εἶνε *μονχατζίρ*, Τοῦρκοι μετανάσται τῆς Βουλγαρίας, ἀντιπροσωπεύοντες εἰς τοὺς χρόνους ἡμῶν τὰ μεταναστευτικὰ κινήματα τῶν ἀρχῶν τῆς μέσης ἱστορίας. Οἱ ἔμπροσθεν ἡμῶν ἤδη ἐκινήσαντες ἀπὸ πρωΐας ἐκ Γαβρόβφ μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ συναπάγοντες ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν τὰ σκεύη των δὲν πιστεύουσιν ὅτι αὐθημερὸν θὰ δυνηθῶσι νὰ διέλθωσι τὸ ὄρος. Ἡ νύξ εἶνε βαρυτέρα ὑψηλότερον, καὶ σκέπτονται νὰ διανυκτερεύσωσιν ὅπου ἤδη ἔφθασαν. Ἐκεῖ πλησίον μιᾶς πέτρας ἠγαψαν ἤδη πυράν. Αἰγυναῖκες κεκαρωμένοι ὑπὸ τοῦ ψύχους, σκυθρωπαί, βωβαί, ἄνευ ἐκφράσεως, συνεσπειρώθησαν περὶ αὐτήν, οἱ ἄνδρες σιγηλοὶ ἐπίσης καταγινοῦνται νὰ διευθετήσωσι διὰ τῆς παραθέσεως τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν σανίδων τὸ νυκτερινὸν αὐτῶν κατάλυμα, τὰ παιδία δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν οὔτε νὰ παίξωσιν οὔτε νὰ γελάσωσι. Γενικός τις ψυχολογικὸς κατακλυσμὸς παρατηρεῖται ἐν ταῖς μορφαῖς ὄλων. Παρέρχεται τις, οὐδεὶς στρέφει νὰ παρατηρήσῃ. Εἶνε ἤδη τόσο βαρὺ νὰ σκέπτηται περὶ ἑαυτοῦ! Παράμερα εἰς γέρον λευκογένειος καπνίζει τὴν πίπταν αὐτοῦ μηχανικῶς ἔχων τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ἀφ' ἧς ἐξεπατρίσθη, τὴν ὁποίαν βλέπει τὸ ὕστατον, τὴν ὁποίαν δὲν βλέπει, ἀλλὰ φαντάζεται μόνον διὰ τοῦ ἐπιπροσθούντος τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ στρώματος ὀμίχλης. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡμεῖς ἐκτὸς τοῦ ὀμιχλώδους χώρου τέλος αἰσθανόμεθα αἰσθημα ἀνακουφίσεως. Ἀληθῶς ὁ ἥλιος δὲν ἀναφαίνεται πλέον. Νομίζει τις ὅτι ἀπελείφθη εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ Αἴμου καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπανιδοῖ πλέον ἢ ἐν Ρουτσουκίφ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔχει τις ὀρίζοντα, περιορισμένον μὲν ἀκόμη καὶ μολύβδιον τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ὀψωσῆπτε ἐπεκτείνεται καὶ πλέον τῶν δέκα μέτρων καὶ ἐπαναπαύεται ἐπὶ τοποθεσίας γραφικῆς, ποικίλης καὶ θαλαρωτάτης, τοιαύτης οἷαν ὁ δρυμὸς δύναται νὰ παραστήσῃ καὶ οἷαν ἡ πλευρὰ τοῦ Αἴμου, ὅλως διάφορος τῆς ἀντιθέτου, ἀναπτύσσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Π. ΘΩΜΑ.

ΤΟ ΜΗΛΟΝ

[Κατὰ μίμησιν τοῦ Theodore de Banville]

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΕΡΜΗΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν κῆπον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κυθήροις, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου φαίνεται περιστύλιον ἀνακτόρου καὶ πίδακες καὶ ἀγάλματα. Ἐπὶ μικρᾶς μαρμαρινῆς στήλης κεῖται καλαθίσκος περιέχων κοσμήματα πολυτελῆ καὶ ὡσεὶ-δὴ καθρέπτην μικρὸν περιέχουσαν. Αἰρούμενον τοῦ παραπετάσματος, ὁ Ἑρμῆς κατέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐναέριος.

Σ Κ Η Ν Η Α'.

ΕΡΜΗΣ, μόνος.

Ἐφθασα!... Νὰ τὰ Κύθηρα καὶ νὰ το καὶ τὸ σπίτι... Ἐδῶ τὸ καλοκαίρι τῆς περᾶ ἢ Ἀφροδίτη. Κουράσθηκα! — ἔς τοὺς δρόμους μου ζαρκάδι δέ' με

[φθάνει]

Ἡ θεὸ νὰ τρέχω ἢ θὰ πετῶ.—Μὰ ἔχω πλεῖ ἀποκάνη. Ἀνάθεμα τῆς μοίρας μου τὸν ἄδικο τὸν νόμο, Ποῦ μ' ἔχει κἀνὴ τῶν θεῶν μεσίτη, ταχυδρόμο. Νὰ ἦμουν τεμπέλης καὶ φαγᾶς!... ἄχ τί ζωὴ καὶ

[κόττα!]

Ἵπνο, φαί καὶ καθησιό.—μὰ τόρα, αἱ γιὰ ῥώπα: Μηδὲ νὰ φάω δὲν ἔμπορῶ, μηδὲ νὰ κλεισῶ ἴματι. Κι' ἂν μέσ' σε' κἀνα σύννεφο τὸν κλέψω καὶ κομ-

[μάτι,

Χίλιαις φωναῖς μὲ κράζουσε (μιμούμενος γυναικεῖαν φωνὴν κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ὀνόματός του) Ἑρμῆ! ἀπά-

[νω κάτου.

Ἑρμῆ! παντοῦ.—Καὶ ὁ Ἑρμῆς μ' ὄλητὴν τεμπελιά του Τρέχει νὰ ἴδῃ ποῖος τὸν ζητᾷ, ποῖος τὸν φωνάζει

[πάλι.

(Πρὸς τὸ κοινόν.)

Τὸ ἔερω ὁ κόσμος τί κακὰ καὶ τί ὄρισιας μοῦ

[ψάλλει!...

Μὰ ἔγω κάνω θελήματα εἰς ὄλαις τῆς κυρταῖς, Ἑρωτικαῖς ἀποστολαῖς καὶ ἄλλαις ἱστορίαις: Πόρτα ἔς πόρτα τριγυρῶ, σπίτι ἔς σπίτι ἴμαίνω...

(Μετὰ μικρὸν ἐνδοιασμὸν.)

Καὶ κοκκινίζω κάποτε—μὰ πάντοτε πηγαίνω.

(Μιμούμενος τὴν φωνὴν ἣν λαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν παραγγελιῶν.)

Ἀφέντη, αὐτὸ τὸ γιασεμί εἶν' ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἔερεις: Ὑπομονὴ καὶ μυστικά... καὶ θὰ τὰ καταφέρῃς.

(Διὰ φωνῆς μᾶλλον θωπευτικῆς.)

Ξανθοῦλα, σοῦ μηνᾶ ὁ Ζεὺς πῶς ἄμα ἔσημερώση Κύνκου φτερά θεὸ νὰ ντυθῆ νάρθη νὰ σ' ἀνταμώση.

(Ἐβᾶγων μῆλον ἐκ μικροῦ σάκκου δικτυωτοῦ.)

Καὶ τόρ' ἀκόμα μ' ἔστειλαν νὰ πάω καὶ νὰ δώσω Ἐς τὴ Σπάρτη, λέει — ἐδῶ κοντά — πάλι καλὰ κι' [ῶς τόσο!—

Αὐτὸ τὸ μῆλο· ὁ μέγας Ζεὺς τὸ στέλλει γιὰ *πεσκέσι* Ἐς ἐκείνη ποῦνε πλεῖ ὄμορφη κι' ἀπ' ὄλαις πλεῖ [τᾶρέσει:

Ἐς τὴ Λήδα τὴ βασίλισσα, καινούργια φιληνάδα... —Τᾶφεντικὸ τῆς τριγυρᾶ μιὰ μιὰ με τὴν ἀράδα— Δοῖπόν καὶ πάλι τὰ φτερά ἀκούραστα θ' ἀπλώσω. Πάω ἔς τῆς Σπάρτης τὴν κυρὰ τὸ μῆλο νὰ τῆς δώσω.

Ἄ Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ γράψαντος.

(Μετ' ἀποτροφῆς.)

Κακόμοιρος ἐγώ! νὰ ζῶ 'εὐ πλάσι μαγεμένη
'Ὀπῶχει τόσην ἐμποροφία 'ς τὰ δάση της κρυμμένη,
'Ἐδῶ Νερότιδες πεταχταίς, ἐκεῖ ἔανθαίς Νυφούλαις
Μέσα 'ς ὀλόδροσαις σπηλιδαίς, τριγύρω 'εὐ βρυσούλαις,
Νάμαι 'ς ἐένους ἔρωτας μεσίτης, ταχυδρόμος,
'Αγάτης λόγια νὰ μιλῶ νύχτα καὶ μέρα—κί 'δμως,

'Ἐνῶ γυρνῶ γιὰ ξένα,

Νὰ μὴν προφταίνω μιά ναυρῶ ἀγάπη καὶ γιὰ μένα!..

(Μετ' ἀποφασιστικοῦ τόνου.)

Αἰ, ναί! τὸ ἀφοφάσισα, θὰ ἐπαναστατήσω.
Οἱ ἄλλοι μόνον θ' ἀγαποῦν; κ' ἐγὼ θὲ νὰ ἀγαπήσω.
Τὴν "Ἡθὴν ἀγαπῶ!—μ' αὐτὴ καθόλου δὲν τη μέλει
Καὶ ὄλο 'ς ἐθελήματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ στέλλει.
Μὲ πέθανε, μ' ἀφάνισε!.. Καὶ τότε δὲ ὡς τόσο
'Ἦρθα 'ς τὰ Κύθηρα· γιατί; θὰ σὰς τὸ φανερώσω.
'Μπορεῖτε νὰ γελάσετε, σάν 'δῆτε τὴν αἰτία.
Ποῦμ' ἔτσι εὐκολόπιστος.—Μιά τρέλλα, μιά μωρία!
'Ἐνῶ πετώντας πηγαίνα τὸ μῆλό μου 'ς τὴ Λήδα
Γιὰ μιά στιγμή κατέδηκα κ' ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα
Πῶς θὲ νὰ ἴδῶ τὴν "Ἡθὴ μου— 'Σ τάληθεῖα δὲ νὰ

[μαῦροι
'Ὀλοι γινόμαστε τρελλοὶ σάν τύχη ν' ἀγαποῦμε.
Μὰ ἔχω κί ἄλλη μιά δουλειά· δὲν εἶνε τούτη μόνη...]

(Μυστηριωδῶς.)

Θέλω νὰ κλέψω τὴ χρυσοῦ τῆς Ἀφροδίτης ζώνη.
'Ἄλλοι 'ς ἐμένα!—ἴσως 'μπορεῖ κανεὶς νὰ καταφέρῃ
Νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἓνα χρυσοῦ ἀστέρι,
Μποροῦν οἱ κύκνοι νὰ βαφθοῦν καὶ νὰ γενοῦνε
[μαῦροι,
'Μπορεῖ κανεὶς 'λιγλόγη καμιά γυναῖκα ναῦρη,
Καὶ 'ς τὸ κοφίνι τοῦ 'μπορεῖ τὴ θάλασσα νὰ κλείσῃ,
Καὶ πεθαμένος ἄνθρωπος 'μπορεῖ νὰ ξαναζήσῃ.
'Ὅλα 'μποροῦν—μὰ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς ποτε νὰ πάρῃ
'Ἀπ' τῆς ἀγάπης τὴ θεὰ τὸ μαγικὸ ζωνάρι.

(Μετὰ μικρὰν διακοπὴν.)

Κί 'δμως ἡ "Ἡρα ἤθελε τὴ ζώνη, νὰ μαγέψῃ
Τὸν ἄπιστον τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ τὸν συμμαζέψῃ
Κί ἀπ' τῆς ἐργολαβιαίς του καὶ πάλι νὰ τὸν σῇρη
'Σ τὸ θεικὸ τοῦ σπιτικὸ 'σάν τίμιον νοικοκύρη.
'Ἡ "Ἡθὴ μου τὸ εἶπ' αὐτό, κ' ἦρθα 'ς αὐτὰ τὰ μέρη
Νὰ ἴδῶ μὲ τί κατεργαρία θὲ νάβαζα 'ς τὸ χέρι
Τὴ ζώνη ποῦ φορ' ἡ θεὰ 'ς τὴ μέση της τὴ θεῖα
Κί 'δλον τὸν κόσμον κυβερνᾷ μὲ χάρη καὶ μαγεῖα,
Γιατί ἂν ἴσως μιά φορὰ τὴ ζώνη κατορθώσω
Μὲ τρόπο νὰ σουφρώσω,

Τότε κ' ἡ "Ἡθὴ π' ἀγαπᾷ τὴν "Ἡρα τὴν κυρά της
Θὰ δώσῃ πλοῦσιαν πληρωμὴν 'ς ἐμένα: τὴν καρδιά της.
Αὐτὸ καλὸ!.. μὰ γιὰ νὰ ἴδῶ τὸ πρᾶγμα πῶς θὰ

[γίγη
Ποῦ ἡ Ἀφροδίτη οὔτε στιγμή τὴ ζώνη δὲν ἀφίνει;
'Ὅμως ἐγὼ τὰ δίχτυα μου μὲ τέχνη θὲ νὰ στήσω·
Ποῖς ξέρεῖ ἂν δὲν κατῶρθωνα καὶ νὰ τὴν ἐξμυαλίσω;
Δὲν ἔχω 'δόντια κατασπρά, μαλλιά σγοῦρά καὶ μαῦρα
Καὶ δὲν σκοροποῦν τὰ μᾶτιά μου παντοῦ φωτιά καὶ
[λαῦρα;

Αἰ τότε, 'Ερμὴ καλότυχε, τότε χαρὰ 'ς ἐμένα!...
Μὰ σάν ν' ἀκούω βήματα γοργὰ καὶ πεισματωμένα!
'Ἡ Ἀφροδίτη!.. Ἄς κρύψωμὲ τὸ μῆλο ἀπ' τὴν
[κυρά.

(Κρύπτει τὸ δίχτυον ἐν τῷ φυλλώματι τῶν θάμνων.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΡΜΗΣ καὶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὄψ!.. τί ἡμέραις πληκτικαῖς καὶ τί μονοτονία!
Καθάρως εἶν' ὁ οὐρανὸς καὶ γαλανὸς ἀκόμα,
Κ' ἐγὼ νυστάζω βλέποντας τὸ γαλανὸ τοῦ χρώμα.
Καλότυχ' εἶν' ἡ Ἄρτεμις, ποῦ μέσ' 'ς τὰ δάση τρέχει,
'Ὅπου ἐυπνάει τὴν αὐγὴν καὶ συντροφιά της ἔχει
Σκύλους καὶ Ἄφια.—Κυνηγᾷ κ' ἔτσι περνᾷ τὴν
[ῶρα,

'Ἐνῶ ἐγὼ βαρέθηκα, ἐγὼ θὰ σκάσω τώρα!..

(Δαυθάνουσα ἐκ τοῦ καλαθίσκου τὸ κάτοπτρον.)

Γιὰ ἔλα 'δῶ, καθρέφτη μου!..—Τί πρόσωπο! τί χάλι!
Καὶ τὸ καινούργιον χτένισμα δὲν μου πηγαίνει πάλι.

(Ἀποθέτουσα τὸ κάστιτρον.)

"Ἀχ! μὰ δὲν βρέχει μιά σταλιά; "Ἀχ! δὲν θὰ
[βρέξῃ, ὄχι!

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ.)

Θέλει νὰ βρέξῃ καὶ καλὰ χαρὰ 'ς τὴν πληεὶ πῶχει!
Μέσ' 'ς τὴν καλλίτερη στιγμήν ἡ μοῖρα μ' ἔχει ῥίξη.
Εἶν' ἡ γυναῖκες βολικαίς, σάν τύχη νάχουν πληεὶ.—
Κί ἡ Ἀφροδίτη ἐπληέε, τῆς ἐρχεται νὰ σκάσῃ.
'Ὡ βέβαια τὰ νεῦρά της θὲ νὰ τὴν ἔχουν πίσση.
'Ἐμπρὸς λοιπόν!..

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην.)

Σὰς χαιρετῶ, κυρία Ἀφροδίτη!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πῶς ἦτον δὲ κ' ἐφάνηκες καὶ 'ς τὸ δίκῳ μου σπῆτι;
Ποῖς σ' ἔστειλε;

ΕΡΜΗΣ (προσβληθεῖς.)

Δέν μ' ἔστειλε κανεὶς!..

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σ' ἀφίνω τώρα.

Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ στολισθῶ, γιατί κοντεῦ' ἡ ῶρα
Ποῦ θὲ νὰ πάω 'ς τοῦ Διὸς τὰ θεϊκὰ παλάτια.

ΕΡΜΗΣ

Θὰ φύγῃς, ἄπονη;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἐκπληκτος.)

Τί λές;

ΕΡΜΗΣ (τρυφερῶς.)

"Ἀχ! τί ὠραῖα μᾶτια!

Σάν τὸν καθάριον οὐρανὸν ὅπου φεγγοβολαεῖ,
'Ὅταν ὁ ἥλιος λάμποντας μεσοουρανῆς περνᾷ
'Πάνω 'ς ἐδρόμ' ὀλόστρωτων ἀπὸ μαργαριτάρη,
'Ἐτσι—κί ἀκόμα πλειότερη ζωὴ καὶ φῶς καὶ χάρη
'Ἐχεις καὶ σὺ 'ς τὰ μᾶτια σου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (εἰρωνικῶς.)

Δέν εἶσαι 'ς τὰ καλά σου.

Τρελλάθηκες ἢ μέθυσες;

ΕΡΜΗΣ

'Σ τὴ γαλανὴν ματιά σου

Θαρρεῖ κανένας πῶς θωρεῖ βαθεῖα ζωγραφισμένα
Τῆς θάλασσας τὰ κύματα ποῦ γέννησαν ἔσένα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μειδῶσα.)

Γιὰ λέγε· σάν νὰ μ' ἄρεσαν..

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ.)

Πάμε καλά ὡς τώρα!..

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην.)

'Ὅπου περνᾷς μοσχοβολᾷ καὶ λουλουδιζ' ἡ χώρα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὰ δέν μου λές πῶς ποιητῆς 'ς τάλῃθεια ἔχεις γείνη!

ΕΡΜΗΣ

"Αμα σέ ἰδῶ, τὰ στήθη μου ἀνάφτου σάν καμίνι
Καί χιλια δυὸ αἰσθήματα, τρελλὰ ξεπεταρούδια
'Σ τὸ λογισμό μου τριγυροῦν καί γίνονται τραγούδια.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀρχίνῃσες τραγούδια ν' ἀραδιάζῃς
Καὶ οὐρανοὺς καὶ θάλασσαις ν' ἀνεβοκαταιάζῃς;

ΕΡΜΗΣ

"Αχ, ἀγαπῶ!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Αφσ' αὐτά, κ' ἔλα 'ς τὰ σύγκαλά σου
Καὶ κύττα πάλι τῆς δουλειαῖς καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου.
Δέν βλέπεις τί χρυσοῦ ζωῆ κ' οἱ ποιηταὶ περνοῦνε;
Μὲ φύλλα δάφνης τρέφονται γι' αὐτ' ὄλο καὶ πεινοῦνε.

ΕΡΜΗΣ

"Εχ' ἡ καρδιά μου ἔρωτα...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μοῦ φθάνουν πλειὰ τάστεια.
'Αφοῦ μ' ἐδιασκέδασες μ' αὐτὴ τὴν φλυαρία,
Τάλλα τὰ λές καὶ μόνος σου 'ς τὸ δρόμο ποῦ πη-
γαίνεις
—"Ἡ κάνεις καὶ καλλίτερα νὰ πᾶς καὶ νὰ σωμαίνῃς.
'Εσ' εἶσαι ἔμπορος θεὸς κ' ἄς λείπουνε κ' οἱ σίχοι.
"Αφσ' τὰ μέτρα τάμετρα καὶ μέτρα μὲ τὴν πῆχην.

ΕΡΜΗΣ

"Ασπλαχνή!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Ωρα σου καλή!

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ θλιβερῶς.)

Λοιπὸν κ' ἐγὼ πηγαίνω...

Κρίμα 'ς τὰ τόσα λόγια μου, 'ς τὸν κόπο τὸν χα-
μένο!

Κ' ἡ "Ἡὲ ποῦ θὰ καρτερῇ τῇ ζώνῃ;—'Ατυχία!..
'Ανάμεσα 'ς ἐδὴ ἔμμορφαις δὲ μ' ἀγαπᾷ καμμία.
'Ας φεύγω κ' ἄργησα πολὺ· τοῦ κάκου τί προσμένω;
(Ἐναλαμβάνει τὸ δίκτυον τὸ περιέχον τὸ μῆλον.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Ερμη!

ΕΡΜΗΣ

'Ορίστε!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τ' εἶν' αὐτοῦ 'ς τὸ δίχτυ σου κρυμμένο.

ΕΡΜΗΣ

Ποῦ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μέσ' αὐτοῦ.

ΕΡΜΗΣ

'Α, τίποτε!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Εγ' ὅμως βλέπω κάτι.

ΕΡΜΗΣ

Μὰ τί σέ μέλει;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Νὰ τὸ ἰδῶ· μονάχα μὲ τὸ μάτι.

ΕΡΜΗΣ

'Αλήθεια;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Νὰ τὸ ἰδῶ!..

ΕΡΜΗΣ

'Αμ, δέ!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιὰ 'πές μου, ποῖος τὸ στέλλει;

'Ο "Αρης;

ΕΡΜΗΣ

'Οχι!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Ἡ "Αρτεμις;

ΕΡΜΗΣ

'Οχι!.. Μὰ τί σέ μέλει;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιὰ 'πές μου τ' εἶνε;

ΕΡΜΗΣ

Τίποτε!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Ερμη, τί μοῦ τὸ κρύβεις;
Κάνενα δῶρο πᾶς κρυφὰ τῆς φίλης σου τῆς "Ἡἷς.

ΕΡΜΗΣ (ἔρωτικῶς.)

Μηδὲ σ' ἀκούω τί μοῦ λές, γιγτ' ὅσο σ' ἀντικρύζω
Γυρᾶ σάν ἀνεμόμυλος ὁ νοῦς μου καὶ σαστίζω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Ερμη, ἂν ἴσως μοῦ τὸ πῆς ἔμπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήσω

ΕΡΜΗΣ

Τώρα τὸ λές, κ' ἂν σοῦ τὸ πῶ, παίρνεις τὸ λόγο
[πίσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Α! δέν μου λές; καλὰ λοιπὸν, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ κα-
κίσω.

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ)

Γυναίκεα περιέργεια!—Θὲ νὰ τὸ κατορθώσω
Μὲ ἄλγη τέχνη μοναχὰ 'ς τὸ χερί νὰ τῆ βάλω.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην.)

Δέν εἶνε δὰ καὶ τίποτε σπουδαῖο καὶ μεγάλο!
Μὰ εἶνε ἔενο· δέν ἔμπορῶ νὰ σ' τὸ χαρίσω...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Ελά,

Γιὰ δεξέ μου το μοναχά.

ΕΡΜΗΣ (δεικνύων τὸ μῆλον.)

'Ορίστε.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Εἶνε τρέλλα.

Τί μυρωδιά! τί χρώματα! τί ἔμμορφ' ἡ θωριά του!
Καὶ πῶς τὸ λένε; Λέγε μου, 'Ερμη μου, τὸνομά του.

ΕΡΜΗΣ

Μῆλο τὸ λένε—μ' ἔστειλε 'ς τὴν Ἀφρικὴν ἡ "Ἡρα
Καὶ 'ς ἕναν κῆπο μαγικὸ ἔμπηκα καὶ τὸ πῆρα.

(Ἰδίᾳ)

Μὲ μιά ψευτιά τὰ μ'άλωσα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Αχ, τί ὠραῖο φρούτο!

Κ' ἔχει κ' ὠραῖον ὄνομα! Μῆλο—γιὰ δόσε μοῦ το. ...
'Ερμη, 'Ερμάκη, δός μοῦ το.

ΕΡΜΗΣ (ἀποσπῶν τὸ μῆλον ἐκ τῶν χειρῶν
τῆς Ἀφροδίτης.)

'Ο Ζεὺς ζητᾷ αἰτίαις

Γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ πάντοτε ποινὰς καὶ τιμωρίας.
Κι' ἂν πάῃ ἡ "Ἡρα καὶ τὸ πῆ καὶ μὲ καταηνύσῃ,
'Μπορεῖ τὸ ὀλιγώτερο νὰ μὲ γκρεμνοβολήσῃ,
Καθὼς δὰ καὶ 'ς τὸν ἄνδρα σου τὴν ἔχει καταφέρῃ.
—'Εσπασ' αὐτὸς τὸ πόδι του, νὰ σπάσω γ'ὼ τὸ
[χερί.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Αἰ, τότε δάνεισέ μου το...

ΕΡΜΗΣ (ἀνανεύει ἐπανειλημμένως.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Γιὰ μιὰ στιγμήουλα μόνο
Θέλω νά τὸ μυρίζωμαι καὶ νά το καμαρώνω.

ΕΡΜΗΣ (πρυφερῶς)
Μέ τί καρδιά θά σ' ἀρνήθῳ, θεά μου, τέτοια χάρη;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἔλα λοιπόν!

ΕΡΜΗΣ
Θέ νά σκεφθῳ.
(Ἴδια, ἐνῶ ἡ Ἀφροδίτη παρατηρεῖ αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεί.)

Ν' ἀφήσω νά τὸ πάρῃ
Ἀνάμεσα 'ς τὰ χέρια της, δέν εἶν' ἀνοησία;
Κ' ἡ Λήδα ποῦ θά καρτερῇ τὸ μῆλο ἀπὸ τὸν Δία;
Μὰ πάλι!.. Ἦ ἀποφάσις—ναί, ναί τῆς τὸ δανειζῳ,
Ἄλλὰ 'ς αὐτὸ τὸ μεταξύ πετιοῦμαι καὶ φροντίζῳ
Νά λάβῳ καὶ τὰ μέτρα μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀνυπομόνως.)
Λοιπὸν τί λές;

ΕΡΜΗΣ
Γιὰ ἄλλο
Σ' τὸ δίνω.—Ἔχω μιὰ δουλειά 'ς τὴν Αἴγινα· θά
[φύγω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἦ, τί χαρά!

ΕΡΜΗΣ
Μὰ πρόσεξε· θά μοῦ τὸ δώσης 'πίσω
Εὐθύς ἅμα γυρίσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἄ, βέβαια!—Εἶσαι καλός...

ΕΡΜΗΣ
Γιὰ 'πες με λόγια ἄλλα
Μ' ὀρκίζεσαι;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Σ' ὀρκίζωμαι. Τί ὄρκο;

ΕΡΜΗΣ
Μὰ τὴν Στύγα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἔντρομος.)
Τὴν Στύγα εἶπες;

ΕΡΜΗΣ
Ναί, λοιπὸν τί δέν 'μίλεις; ὀρκίσσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀποφασιστικῶς.)
Ἵρκίζωμαι.

ΕΡΜΗΣ
Ἵρκίζεσαι... ὅτ νὰ ἔσθω...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Πῶς 'ς τὴν ἐπιστροφή σου,
Μὰ τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα...

ΕΡΜΗΣ
Ἄκέρϊο θά μου δώσης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Τὸ μῆλο ποῦ μοῦ δάνεισες...

ΕΡΜΗΣ
Χωρὶς νά τὸ δαγκώσης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἵρϊστε, ποῦ σ' ὠρκίσθηκα.

ΕΡΜΗΣ
Μόνον ἐγῳ ἂν θελήσω,
Ἵμπορῳ ἀπὸ τὸν ὄρκο σου αὐτὸν νά σ' ἀπολύσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μόνον ἐσῳ ποῦ μ' ἔδεσες· πολὺ καλά τὸ ξέρω.

ΕΡΜΗΣ

Λοιπὸν κ' ἐγῳ, Κυρία μου, τὸ μῆλο σῶς προσφέρω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀρπάζουσα τὸ μῆλον θριαμβευτικῶς.)
Καὶ κατευοδίων σου καλὸ!

ΕΡΜΗΣ (εἰρωνικῶς.)

Ἵ ἀνταμωθοῦμε πάλι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (θεωροῦσα μετὰ στοργῆς τὸ μῆλον)
Τί ὄψις, καὶ τί μυρωδιά καὶ τί δροσῶτα κάλλη!
Ἵ ἥλιος τὸ μεγάλωσε μετὰ τὰ γλυκὰ φιλιῶ του
Καὶ ἡ αὐγὴ ζωγράφισε τὴν κόκκινη θωριῶ του.

ΕΡΜΗΣ

Δόξα νά ἔχ' ἡ τέχνη μου καὶ θά γενῇ τὸ θάμμα·
Ζήτ' ὁ θεὸς τῆς πονηριῶς καὶ τῆς κλεψιῶς συνάμα!

(Φεύγει.)

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Παλαιὸν Φάληρον, 31 Ἰουλίου.

Ἄπὸ ἡμισείας ὥρας εὐρίσκομαι ἐνταῦθα· κατῆλθον διὰ τοῦ τροχιοδρόμου τῶν πέντε. Μολογῶτε ἐκ τῶν πρώτων ἀνεμένα θεσίν ὑπὸ τὴν ἀνακτορικὴν δεινδροστοιχίαν, ἀψήφῳ τὸν ἀφόρητον καύσωνα τοῦ ἀπογεύματος, ἀφοῦ τὸν ἠψήφουν συναναμένουσαι τῶν ἀνδρικῶν γοργότητα καὶ ὑπεροχῆν με ὄλην τὴν ἀνδρικὴν γοργότητα καὶ ὑπεροχῆν μου νά μὴ εὖρω θεσίν· μόλις ἐπρόφρασα νά στοιβαχθῳ εἰς μίαν ἀγκωνῆν. Τί κόσμος, τί κακόν! Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε θηλυκός, καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ κακὸν προέρχεται ἀπὸ τὰς λουομένας γύμφας, τὰς ὁποίας ἐφέτος προσδέχεται τὸ παλαιὸν Φάληρον, νεαρὰς, ἐκλεκτὰς, καὶ πολλὰς πολλὰς διὰ τὴν μικροκαμωμένην θάλασσαν του καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν βραχωδῶν, ἀλλὰ τὸσφ προσιτῶν εἰς τὰς ἀβρὰς κυρίας, ἀκτῶν του. Τὸ ἔχει ἡ τύχη τῶν γηραιῶν τιπεριῶν τῆς ἀνακτορικῆς λεωφόρου νά μὴ παύωσιν ἐκτείνουσαι τοὺς βαθυσκίους κλῶνάς των ὑπεράνω ζηλωτῶν κεφαλῶν, προσφέρουσαι πρὸς στήριγμα τοὺς κορμούς των εἰς λαξευτὰς ὠμοπλάτας καὶ ἀκούουσαι γλυκυφῶνους συνδιαλέξεις καὶ πολλάκις ἀκριβῶς μυστικά. Τὸν χειμῶνα προστατεύουσιν ὄλην ἐκείνην τὴν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς ἐπίσημον κίνησιν τῆς μεσημβρίας, καὶ τότε τὸ θέρος τὰς ἀγωνιώδεις στάσεις τῶν ἀναμενόντων τὰς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τοῦ τροχιοδρόμου. Εἶνε διασπαστικὸν νά βλέπῃ τις πῶς τρέχουν νά τὸν κυριεύσουν πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ, πῶς ἰδρῶνουν καὶ διαγκωνίζονται πολλάκις κύριοι πρὸς κυρίας ἄνευ πολλῶν φιλοφρονήσεων, πῶς ἐκόηλοῦται ἡ χαρὰ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἐπιτυχόντων θεσίν, πῶς κινούνται ἀρειμανίως ἐν τῇ σπουδῇ ἐκείνη τὰ ἄγθινα καὶ πτερωτὰ κοσμήματα ἐπὶ τῶν πέλων τῶν κυριῶν,